

Halve marathon Utrecht – Alrik

Dan is het zo ver: zondagmorgen 21 mei 2023. De wekker moest worden gezet, anders haal ik het niet om precies op tijd om half 9 bij Yuverta te staan.

Nadat de wekker gaat moeten er meteen keuzes worden gemaakt: wat ga ik eten? Wat doe ik aan? Waar laat ik mijn spullen? Het KNMI zegt dat het een broeierige dag gaat worden, kortom warm. Nadat alle keuzes zijn gemaakt is het fietsen naar Yuverta om vanaf daar met elf LGH lopers richting het Science Park te fietsen. En ja, iedereen is goed gemutst en heeft dezelfde keuzestress als ik ervaren die ochtend. Wat doe jij aan? Wat is het nog koud he!?

De warming-up begint al op de fiets. Ik ga op m'n oude barrel van 20 jaar oud, zonder elektrisch aangedreven te worden. De kortste route is al niet meer mogelijk. Onderweg komen we motorrijders tegen die aangeven dat we nog snel een deel mogen afleggen, maar daarna moeten omfietsen. De 10km loop start al om 9 uur, dus de eerste lopers zijn al bijna gestart.

Maar we zijn er! Wat een gedoe, overall hekken, mannetjes in gele hesjes die zeggen waar we heen moeten met onze fiets. Uiteindelijk kunnen we onze fiets kwijt. Naast de toiletten, praktisch dat we zijn. Sjaak geeft iedereen zijn envelop met het startnummer. De stress slaat weer toe als we bedenken nog in het paarse LGH shirt te moeten poseren voor een foto. Maar waar laat ik dat shirt als ik het niet aan wil doen? We worden opgehitst door harde muziek, een DJ die ons al in de stemming wil brengen. We vinden een mooie plek voor een

foto. Deze gaat meteen viraal, LGH historie waardig.

Daarna moeten we onze tassen kwijt, maar waar is dat? Ja hoor, gevonden, een stuk lopen, maar wat een rij. Kon dit niet beter georganiseerd worden? Het kost sowieso wel 20 minuten om je spullen kwijt te kunnen! Anyway, we zijn een kwartier voor de start en we zijn de helft van ons groepje inmiddels al kwijt geraakt door dit hele gedoe. Toch vind de hereniging plaats kort voor de start. Blij dat we zijn! Ondanks dat we in verschillende startgroepen moeten beginnen proberen we gezamenlijk ergens in te stromen. En dat lukt in zone 1. Ons waardig uiteraard. Naast ons een andere dj die ons opjut, terwijl het nog koud is, sterker nog: beetje kippenvel, niet door de sfeer, maar de echte kou.

Het aftellen is begonnen, veters worden extra goed vastgemaakt, boxen worden uitgedeeld en je realiseert je dat je elkaar over een kleine 2 uur in een heel andere houding gaat zien. We gaan los! De voorste lopers komen in beweging, langzaam kan je een stapje maken naar voren en nog één en nog één. We lijken een kudde schapen die naar de start wordt gedreven. Er is geen weg meer terug: we moeten 21 km overleven! Niet vergeten het klokje te starten als je de startlijn passeert!

Muziek, geroep, gepraat, mensen die je toejuichen, andere lopers die nu al voor je voeten gaan lopen of met z'n vieren op een rij. Kleuren die heen en weer bewegen voor je gezichtsveld. Het is echt begonnen. Altijd mooi die eerste kilometer. Enthousiaste mensen om je heen die volop

praten, die je links en rechts inhalen alsof ze de 800 meter in sprint lopen. Na de eerste kilometer wordt het stiller, hoor je de voetstappen op het asfalt en de eerste hijgende lopers in je buurt.

De route van de halve marathon is mooi. Het eerste deel is veelal in het buitengebied, het tweede deel is meer stads. Ondanks dat we door natuurgebieden lopen is het op sommige plekken nog best druk. Vooral in bochten, bij station Lunetten en richting Houten. Hier en daar een sambabandje, wat mensen die staan

te roepen, Henk in zijn paarse shirt met telkens én LGH beachvlag. Volgens mij staan we er allemaal goed op en dat is mooi!

Het wordt langzaam steeds warmer en daarom is het goed om te drinken. Voor iedereen herkenbaar: het gedoe bij de drinkpost. 150 meter tevoren positioneren mensen zich al om een goede uitgangspositie te hebben om een bekertje te kunnen pakken. Er zijn erbij die langzamer gaan lopen, iemand duikt opeens voor je, je doet moeite om het bekertje te pakken van een student die van alles roept, waar je niets van begrijpt. De helft van het water klots al over je hand heen, je neemt een slok, verslikt je, kucht wat en wil je bekertje in een klicko gooien wat finaal mislukt. Ondertussen moet je ook nog oppassen dat je niet uitglijdt over één van de vele bekertjes die al half vertrapt op de grond liggen.

We zijn op de helft, ik kan het aan, tien is te doen, maar er komt meteen een uitdaging aan: de brug over de A12 bij de Laagravense Plas. Ondanks de training twee weken daarvoor is het nu even andere koek. Maar eenmaal eroverheen kom je in een oase terecht van een mooi stukje Utrecht: wonen; groen en hier en daar mensen langs de kant.

De eerste slachtoffers kom je tegen; mensen die te hard van stapel zijn gelopen. Wandelend lopen ze verder, of lopen gewoon in de weg. Smalle stukjes en zelf vind ik het ook wat zwaarder. Je komt in een bepaald ritme dat goed voelt. Totdat er opeens iemand uit de bosjes duikt, vlak voor me. Ik moet mijn tempo even aanpassen. Hallucineer ik of niet? Het is gewoon een LGH looper met paars shirt die uit de bosjes schiet. Ik ben van slag, moet me herpakken, maar het was echt! Hoe dieper we Utrecht induiken, hoe gezelliger het wordt. Veel studenten die na 4 uur slaap meteen maar een reden zien om door te drinken, mensen die je naam proberen te roepen, gegil en veel bochten. Superleuk al die aanmoedigingen!

Finish: Science Park is in zicht! Dat werd tijd. Warm en moe kom je op het laatste relatief rechte stuk uit waar je over een regenboogvlakte loopt. De laatste honderden meters behoorlijk wat publiek dat je er doorheen sleept. Keiharde muziek erbij en je bent weer gemotiveerd.

Heerlijk om over de finish te komen, de medaille, drankjes en allerlei koek in je handen gedrukt te krijgen. De knuffels van LGH leden blijven helaas uit :-). Maar toch leuk om meteen iedereen na de finish weer te zien en te horen hoe iedereen het ervaren heeft. Een mooie dag om op terug te kijken.

